

on-line > www.vulkani.rs
mail to > office@vulkani.rs

Naziv originala:
Emma Garcia
NEVER GOOGLE HEARTBREAK

Copyright © Emma Garcia 2013
Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-00298-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Ema Garsija

U IME LJUBAVI

Prevela Aida Bajazet

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

Mom triju Lavova, s ljubavlju i zahvalnošću.

Pogledaj, u daljini se pojavilo parče plavog neba.
Morin Taker

Illegitimi non carborundum.
Nikad nemoj dozvoliti ništarijama da te unište.
Džon Taker

UVOD: PRVI DEO

Rob Voters zaprosio me je tri meseca nakon što sam prvi put spavala s njim. Mislila sam da je to samo jedna od onih kratkih i vatrenih romansi, o kojima možete da čitate u ženskim časopisima dok sedite kod frizerke. Međutim, posle pet godina i dva odložena venčanja, prihvatila sam da je naša veza ipak ozbiljna, ali sporogoreća.

Bilo kako bilo, za dva meseca konačno ćemo izgovoriti ono sudbonosno *da*. Ovog puta sve je spremno: iznajmili smo Plavu salu u zamku Barnbi nedaleko od kuće njegovih roditelja, profesionalnog fotografa i prelepi rols-rojs. Rob je celu organizaciju preuzeo na sebe, i to je super; odlučio je čak i da se gostima na ulazu u svadbenu salu služe korpice s kremom od jagoda.

Obući ćemo se neformalno. On će nositi tamnoplavo *hugo bos* odelo i košulju iste ružičaste boje kao ruže u mom venčanom buketu. Moja haljina biće jednostavnog kroja, ukrašena s malo šantiji čipke. Ostalo je još samo da odaberemo burme. Moraće da budu od platine, da bi se moja slagala s vereničkim prstenom. Čudno, otkada mi ga je dao, nisam ga skinula s prsta čak ni kada smo prvi put odložili venčanje (tada se uplašio crkve), a ni drugi put (tada se uplašio činjenice da mu je trideset i pet godina).

Mislim da volim Roba Votersa. Volim ga, ali ne zbog toga što je lep i bogat, već zato što je takav kakav jeste. Volim one njegove pune, napućene usne i zlatne kovrdže. Volim kako hoda i kako se sklupča dok spava. Volim kako nabora nos i šmrca kada se zadubi u nešto. S vremenom sam zavolela čak i to što me zove zečić. Ne marim ni kada mi usred ljubavnog zanosa vikne: „Ko je moj mali, prljavi zečić?“, već mu jednostavno odgovorim: „Ja sam.“

Uskoro će se vratiti iz teretane. Pripremam mu omiljenu večeru: filete lososa sa integralnim pirinčem i salatu od radiča. Muvam se po kuhinji

i tiho pevušim. Zaista sam srećna što živim u raskošnom stanu u strogom centru grada. Mlada sam, zaljubljena i pred udajom. Dakle, imam sve što devojka samo poželeti može.

Čujem kako se otvaraju ulazna vrata. Rob se vratio ranije. Odlazim do vrha stepeništa. On podiže pogled prema meni, a ja se raspilavim od njegove lepote.

„Zdravo“, smešim se. „Večera samo što nije gotova.“

„Zdravo, Viv.“ Po njegovom glasu zaključujem da nešto nije u redu. Odlazim u dnevnu sobu i čekam. On ulazi i gleda me s drugog kraja prostorije. Dobro mi je poznat taj pogled. Štaviše, predobro ga poznajem – videla sam ga već dva puta. Pogledom kruži po mom licu, a zatim tužno odmahuje glavom.

„O, ne“, prošapućem i srućim se na skupocenu sofpu *Grejem i Grin*.

„Ne mogu, Viv“, reče on, a mene zaboje u grudima kao da su me posred srca uboli nožem.

UVOD: DRUGI DEO

www.prvapomoc.com – prva pomoć za nesrećno zaljubljene

Rob Voters i ja smo *napravili pauzu* i razdvojili se na neko vreme da bismo ustanovili šta zapravo želimo. Odnosno, razišli smo se da bi on konačno shvatio da ne može bez mene.

Odluka o iseljenju bila je moja, a donela sam je za obostrano dobro. To vam je kao kada ste prinuđeni da orežete divan ružin grm samo zato da biste ga podstakli da još bujnije cveta. A moj grm će procvetati kada Rob bude shvatio da ne može bez mene i kada me bude na kolenima molio da mu se vratim.

Tako stoje stvari. Da se razumemo: nas dvoje nismo raskinuli, već smo samo napravili kratku pauzu, a to nipošto nije isto.

Kada je otkazao venčanje, bila sam u totalnom rasulu... po treći put (rekao je da se ne oseća duhovno zrelim za tako nešto). Nisam želela da odem, ali nisam mogla ni da ostanem i čekam da se on smisli, zar ne?

Kada mi je one večeri saopštio da nije za ženidbu, popela sam se u spavaću sobu i počela u tišini da se pakujem. Zamolio me je da ne idem, ali se tad nešto slomilo između nas dvoje. Samo sam okačila venčanicu i veo na vrata ormara i ostavila ih tamo.

Sada živim u malom, iznajmljenom stanu u severnom delu Londona. Nije loš. Pravi mali dragulj. Laknulo mi je kada su konačno doneli sofu (trebalo im je sat vremena da je uguraju). Čudno, u Robovom stanu izgledala je mnogo manja.

Jutrom bih se budila s mišlju da će se on svakog časa pojaviti na mojim vratima i priznati da je pogrešio, da će mi reći da hoće da se venčamo i da želi da nastavimo tamo gde smo stali.

Ali otkako sam napustila zajednički stan, nije mi se baš često javljao (osim što mi je jednom poslao poruku da me pita gde su mu štapovi za

hokej), pa sam u međuvremenu razvila neobično zanimanje. Raspitujem se o ostavljenim ljudima. Štaviše, opsednuta sam njima. Prikupljam podatke o tuđim raskidima tako što na internetu pretražujem pojmove poput *raskid*, *usedelica* i *ostavljena*, da bih videla šta će se tamo pojaviti. Doduše, ja nisam bila ostavljena, ali me je živo zanimalo kako je onima koje jesu. I da znate, na internetu sam pronašla mnogo ucveljenih i razočaranih. Počela sam čak da kupujem i knjige iz popularne psihologije. Provodim čitava popodneva u knjižarama prebirući po policama sa sličnom literaturom. Pročitavši sve te knjige, otkrila sam da postoje brojni načini kako da pomognete sebi nakon raskida. Kad bi samo svi oni ucveljeni i razočarani s interneta to znali, bilo bi im mnogo lakše!

A onda sam počela da se nosim mislju da svoja novostečena saznanja obelodanim na nekom veb-sajtu. Da napravim nešto kao onlajn-časopis o ljubavnim vezama; da stvorim mesto na kom bi ljudi mogli da se jadaju jedni drugima, razmenjuju iskustva i pružaju savete. Mogla bih čak da napravim i stranicu za upoznavanje. Znam nekoga na poslu ko bi mogao da mi pomogne u tome.

Da, upravo sam se time bavila proteklih nekoliko sedmica otkako sam se iselila iz Robovog stana. Osmislila sam dobar projekat kom ću se u potpunosti posvetiti samo da ne bih mislila na njega.

A upravo to činim: svaki minut, svaki sekund, pitam se gde je i šta radi. Ali, kao što rekoh, nas dvoje nismo raskinuli, već smo samo napravili pauzu. O ovome mislim svake noći kada legnem i izvučem njegovu majicu ispod jastuka, priljubim je uz lice i udišem poslednje tragove poznatog mošusnog parfema.

Analize slučajeva

Sećam se da je tog jutra bio izuzetno raspoložen za vođenje ljubavi. Posle seksa sam se istuširala i, kao i obično, otišla na posao. Negde oko pola devet stigla mi je njegova poruka. „Odlazim.“ Samo toliko. Kada sam se vratila kući, nije ga bilo. Najviše me je pogodilo to što je sve radio u tajnosti, iza mojih leđa. Odneo mi je sav escajg. Posle dve godine zajedničkog života, otišao je ne ostavivši mi ni kašičicu za čaj.

Debi (28), Glamorgan

Ponedeljak je uveče. Nalazim se kod moje fensi prijateljice Lusi, u Battersiju. Surfujemo internetom u potrazi za novim pričama o ljubavnim brodolomima, koje ću iskoristiti za moj veb-sajt.

„S ovom devojkom sam nekad radila“, kažem joj.

„Molim?“, odgovara mi Lusi ne podižući glavu.

„Uhvatila je verenika u krevetu s njihovom osamnaestogodišnjom komšinicom.“

„Grozno.“

„A onda je svake večeri odlazila do njegovog stana i čekala ga. Zamisli, svake večeri.“

„Zašto?“

„Samo da bi ga videla.“

„Zar se to ne zove uhođenje?“

„Ostavila mu je brdo anonimnih poruka. Lepila ih je selotejpom na ulazna vrata.“

„Jadnica.“

„Tome se baš trebalo posvetiti. Zamisli, svake bogovetne večeri!“

Razmišljam da odem do Robovog stana i učinim nešto slično, ali ne mogu. Em što stanuje u prometnoj ulici, em što me poznaje ceo komšiluk – ipak sam tamo živela punih pet godina.

Uzimam telefon da proverim imam li poruka.

„Nazovi ga“, kaže mi Lusi.

„Ne mogu. Već sam ti objasnila da čekam da on nazove mene.“

„Htela si da se udaš za tog momka, a sada nemaš petlju ni da ga nazoveš?“

„Iselila sam se iz njegovog stana. I, uostalom, šta da mu kažem? Čao, nedostajem li ti? Želiš li da se vratim? Hoćeš li se oženiti mnome?“

„A šta ako te ne bude nazvao?“

„Hoće. Vreme je. Imao je na raspolaganju jednu sedmicu da tuguje, drugu da uživa u slobodi, ide u teretanu i na utakmice i treću da shvati da ne može bez mene. Videćeš, pitanje je sata kada će me nazvati. Prosto ko pasulj.“ Zurim u nju. Veoma mi je važno da se složi s mojom teorijom.

„Dobro.“ Slegla je ramenima i iskapila piće. Moja čaša je prazna već deset minuta. Odjednom dobijam želju da zapalim cigaretu; nije lako čitati sve te potresne priče i ostati priseban. Srećna sam što nisam ostavljena, već u vezi koja je trenutno na čekanju.

Lusi počne da sklanja čaše sa stola. „Želiš li još jedno piće?“ Savršeno uspravljenih leđa, odlazi u kuhinju. Posmatram uglancane, sjajne podove i besprekorno beo tepih u njenom stanu. Negde sam pročitala da se stanje ženskog uma preslikava na izgled njenog stana. Ako je to tačno, onda je Lusi bila mentalno savršeno zdrava. Oduvek je bila na svoju ruku. Dok smo studirale, sama je dizajnirala svoju studentsku sobicu. Pažljivo je složila boje, nabavila nov televizor, plišane zavese i mirišljave sveće. A ja sam bila srećna kada bih kupila novi neseser. Sećam se koliko sam bila ushićena kada mi je pokucala na vrata, predstavila se i upitala me onim svojim savršenim akcentom: „Jesi li za džin-tonik?“ Oduvek me je oduševljavala njena mirnoća. Nazvala sam je Fensi Lusi i od tada se svuda predstavljala tim imenom, kao da je u pitanju neka titula. „Čao, ja sam Fensi Lusi, a ovo je moja prijateljica Vivijen.“

Bilo kako bilo, dobro se snašla u životu i zaslužuje sve ovo. Kaže da mnogo radi. Razmišljam o svom stanu. Doduše, još se nisam skroz raspakovala, ali i da jesam, stanje ne bi bilo manje depresivno. Zna li zašto? Zato što je to stan *neudate* devojke. Nemam ništa protiv neudatih, ali ja nisam jedna od njih. Jesam se iselila, ali još sam veronica. Mislim, u vezi sam. Protrljala sam

U ime ljubavi

domali prst. Nedostaje mi verenički prsten. Bože, tako se jadno osećam! Čitav mesec bez Roba. U redu, znam da smo *na pauzi*, ali ipak nisam mislila da će ta pauza ovoliko dugo potrajati. Ovo je pravi pakao... kao da nisam živa.

Podigla sam noge na stočić pored uredno poslagane hrpe ženskih časopisa. Pogled mi pade na naslovnu stranu i devojku sjajne, smeđe kose i usana boje karamele. „Žene koje imaju sve“, pisalo je preko njenih grudi. Otvorila sam časopis. Žena koja ima sve nosi cipele s visokim potpeticama, nokti su joj savršeno izmanikirani, a frizura po poslednjoj modi; okrećem stranicu, evo je opet, sedi za radnim stolom u kancelariji, prepuna je samopouzdanja i drži olovku između dva prsta. Na narednoj fotografiji posluhuje kroasane obučena u satensku pidžamu; a odmah zatim, evo je kako kleči na svojoj privatnoj plaži i grli troje prelepe dece (mada, čekajte, čini mi se da je jedno malo razroko).

Ona zaista ima sve. Lepa je i negovana, ima divan dom, dobro plaćen posao u uspešnoj firmi, srećan brak i još uspeva da pronađe vreme da umesi kroasane. Ona, svakako, nije tip žene koja bi sedela i čekala da je nazove bivši verenik. Počinjem da rešavam test na dnu stranice.

Jeste li i vi devojka koja ima sve?

Starost: 32. Kao što znamo, godine su kao i veličina haljine – samo broj i ništa drugo.

Ljubavni status: Na pauzi.

Ocenite svoju vezu ocenom od jedan do pet (petica je najveća ocena): Nemam odgovor.

Ocenite svoju karijeru ocenom od jedan do pet (petica je najveća ocena): Nemam odgovor – ono čime se bavim ne bih mogla nazvati karijerom.

Ocenite svoja prijateljstva s vama važnim ljudima: Hm, važni ljudi... Lusi i Maks, ko drugi? Moji najbolji i najstariji prijatelji. Štiklirala sam odgovor *dobar*, ali sam ga odmah promenila u *odličan*, za slučaj da Lusi zaviri u test.

Sada je još samo trebalo da saberem bodove i pročitam rezultat. Piše da treba da poradim na svojim prioritetima i da treba hitno da odredim životne ciljeve. To je to! Naravno da treba da odredim životne ciljeve!

Pa, evo. Jeste da trenutno ne znam jesam li u vezi ili nisam, ali moji životni ciljevi ipak jesu usmereni prema Robu: hoću da se udam za njega i rodim mu decu... Mislim da bih svemu tome mogla dodati i rečenicu: „Poraditi na karijeri.“ Ne smatram se kompletnom gubitnicom i oduvek sam mislila da bi bilo lepo da pre nego što odem na porodiljsko odsustvo postanem deoničarka robne kuće *Barns i Vort*, u kojoj radim kao menadžerka na odeljenju poklona za žene, gde savetujem ljude šta da u određenim prilikama kupe tetkama, strinama i svekrvama.

Mirišljave kupke u kompletu s losionom za telo (uz ovaj set dobijate neser na poklon), moderne kišobrane drečavih boja, setove za manikir, rukavice za masažu, rukavice od meke kože, moderne torbice za šminku, priveske za ključeve u obliku životinja, šešire za sva godišnja doba, pribor za uzgoj začinskog bilja – takve stvari.

Gledam u telefon. Ćuti. Ovog meseca je Robov rođendan. Da li da ga nazovem i poželim mu sve najbolje? Koliko, zapravo, treba da prođe vremena da zaboravite na verenikov rođendan? Moram to da ispitam; mislim da bi to bila dobra tema za moj veb-sajt. Prošle godine sam ga iznenadila vikendom u Rimu. Bilo je veoma romantično, osim što mi je rekao da ga više ne iznenađujem sličnim putovanjima, pošto se osećao kao uhvaćen u zamku. Ali neću se sada prisećati lepih vremena – moram se suočiti sa surovom stvarnošću i postaviti stvari na svoje mesto. Uzimam drugi časopis.

„Vodeći stručnjak tvrdi da žene koje odlažu materinstvo rizikuju da postanu neplodne.“

Gledam u fotografiju poslovne žene koja drži par minijturnih pletenih patofnica i tužno ih posmatra, a ispod slike stoji izvod: „Plodnost žena počinje naglo da opada oko trideset i pete godine.“ E sada se stvarno osećam jadno. Piljim u onu ženu s patofnicama i razmišljam koliko smo nas dve, zapravo, slične. Zašto li objavljuju ovakve tekstove? Zašto, kad znaju da će ih pročitati i žene u ranim tridesetim? Šta bi trebalo da učinimo? Da izjurimo iz kuće i kresnemo se s prvim potentnim muškarcem na kog nađemo samo da nas ne bi zadesila pošast zvana gubitak plodnosti? Bacam časopis. Uostalom, još nemam trideset i pet. Preda mnom su cele tri godine pre nego

što mi se dogodi to naglo opadanje, a do tada ću već uveliko ponovo biti s Robom. Lusi se vraća sa šampanjcem – pravim pravcatim skupocenim šampanjcem, a ne nekim jeftinim penušavim vinom. Ona to sebi može da priušti: koliko znam, dobro zarađuje i ima veliku svetlu kancelariju na Berkli skveru. Čudno, znam svaki detalj njenog seksualnog života, ali o njenom poslu tek ponešto. Jednom je pokušala da mi objasni. „Akcije, deonice, vrednosni papiri, tržište, trgovina, veliki rizik, bla, bla, bla.“ Rekla bih da je Lusi veoma uvažena i cenjena. Prinosim penušavu tečnost usnama.

„Nešto sam razmišljala“, počela sam, „mogle bismo napraviti stranicu za upoznavanje na sajtu na kom bi ljude ocenjivali njihovi bivši partneri – znaš, nešto kao Amazon, sajt na kom posetioци kupuju knjige na osnovu ocena onih koji su ih pročitali. Na taj način svako bi imao rezime o osobi za koju se opredeljuje. Moglo bi biti zabavno, a?“

„Osim ako svi tvoji bivši ne misle da si prava zloća.“

„Baš svi? Nije valjda...“

„Seti se Džindžera kog si pretvorila u homića.“

„Ma daj, Lusi, čovek ili jeste ili nije homić. Ne možeš ga pretvoriti u to.“

„A onaj momak iz servisa? Onaj s kojim si spavala nakon što ti je popravio auto. Rekao je da si mu uništila život.“

Zagledala sam se u nju. „Znaš, kad već imaš dara za bacanje istine u lice, mogla bi da postaneš draga Saveta i odgovaraš ljudima na pitanja.“

„Hm, da... Pitajte Lusi! Dopada mi se ideja“, odgovorila je sanjivo.

Uzimam telefon, isključujem ga, a zatim ga ponovo uključujem, čisto da bih bila sigurna da je mreža ispravna.

„Zašto ga jednostavno ne nazoveš? Nije mi jasno čega se plašiš.“

„Ne plašim se.“

„Onda ga nazovi i oslobodi nas ove agonije.“

„U redu, hoću.“ U stvari, uopšte ne želim da ga nazovem. Nismo se čuli otkako sam se iselila i, po nekoj logici, ako sam ja ta koja je otišla, on treba da bude onaj koji će prvi nazvati. Mislim, nije u redu ostaviti nekoga, a onda ga zivkati po ceo dan. Lusi me gleda pravo u oči. Mogla bih samo da se pretvaram da razgovaram s njim...

„I, molim te, nemoj da mi podvaljuješ lažnim razgovorom i odgovaraš samo sa *da* i *ne*“, preduhitrila me je.

Saterana u ćošak, pronalazim u imeniku njegov broj i pritiskam taster *zovi*. Pokazujem joj displej na kojem se pojavljuje natpis *pozivam Roba*,

a zatim prislanjam telefon na uho i gledam je pravo u oči. Stvarno sam uplašena. Telefon stvarno zvoni! Srce mi je sišlo u pete.

„Rob Voters ovde.“

Prekinula sam vezu i bacila telefon iz ruke, kao da je vreo.

„Divno“, kaže mi Lusi.

Zvoni telefon. Obe gledamo ka mestu gde je pao. Ustajem i grabim ga.

„On je“, kažem joj uzbuđeno.

„Ne kenjaj!“, odgovorila je, vidno iznenađena.

Javljam se.

„Vivijen Samers.“

„Zdravo, Rob ovde... Jesi li me ti maločas zvala?“ Boli me čak i zvuk njegovog divnog glasa.

„Ne, nisam“, slagala sam.

„Ali video sam tvoj broj na displeju.“

„Dobro, jesam te zvala, ali greškom.“

„A, tako. Nego, kako si, Viv? Sve okej?“

„Dobro sam. Živa, zdrava i veoma zaposlena. Ne znam šta ću pre, znaš već... A ti? Kako si?“

„Odlično.“ Začutao je na trenutak. U pozadini čujem zveckanje tanjira i escajga.

„Jedeš?“

„Dolaziš li u subotu?“, postavio je pitanje istovremeno kad i ja.

„Subotu? Subota, ovaj...“ Odlično! Pravim se da ne znam da je u subotu venčanje Hjuia i Džejn. Pretvaram se da me nije briga što je baš ta subota bila ona kada je nas dvoje trebalo da stanemo pred oltar.

„Džejnino venčanje?“, podseća me.

„A, da. Doći ću.“

„I ja ću. Sigurno će biti lepo.“ I on se pretvara da ga nije briga, ali bih po tonu njegovog glasa rekla da mu je drago što će me videti. Bićemo u istoj prostoriji. Skockaću se najbolje što umem. Upravo mu je to potrebno: da me vidi. Odmah će sve shvatiti i preklinjaće me da mu se vratim. Šta je mesec dana razdvojenosti? Ništa. Jednog dana ćemo sedeti pored kamina, maziti se i slatko se smeјati svemu tome.

„U stvari, baš sam hteo da te nazovem u vezi s tim venčanjem“, nastavio je.

U ime ljubavi

„Stvarno?“ Opa, pozvaće me da idemo zajedno. Naravno, odbiću ga; neću da pomisli da mi nedostaje.

„Da, hteo sam da ti kažem da neću doći sam, već s pratiljom... jednom gošćom.“

Nešto me je snažno steglo u grlu. „Gošća? Koja?“, upitala sam ga neobično povišenim tonom.

„Jedna prijateljica.“

„Misliš devojka?“

„Pa, da...“ Njegovo oklevanje probolo me je posred srca. Jedva sam uspela da dođem do daha.

„Prava devojka ili tek onako?“

„Ne razumem.“

„Da li ti je ona samo devojka prijateljica ili spavaš s njom?“ Lusi mi pokretom ruke pokazuje da prekinem. Okrećem joj leđa.

„Kakve to ima veze?“

„Ima! I te kako ima! Gde si je upoznao? Kada si je upoznao? Gospode, Robe, pa nema ni mesec dana otkako sam otišla!“

„Slušaj, Viv, nemoj da se uzbuđuješ...“

„Ko se uzbuđuje? Mirna sam kao bubica.“

„Moram sada da idem. Samo sam hteo da te obavestim da neću doći sam...“

„Neću ni ja. I ja dolazim s nekim. Naravno, ne s devojkom... Baš mi je drago što si to pomenuo. Upravo sam htela da ti kažem, čisto da se pripremiš. Nisam sigurna kako ćeš reagovati kada me budeš video s drugim...“

„Dobro. Onda se vidimo u subotu.“

„Vidimo se!“ Moram da prekinem vezu pre njega. Brzo pritiskam taster *prekini poziv*.

„Ćao, Viv“, bilo je poslednje što sam čula pre nego što sam se skljkala u fotelju.

Oceni svog bivšeg

2. jul, 08.03

Pošiljalac: Č. Heslop

Primalac: Vivijen Samers

Predmet: Re: Oceni svog bivšeg

Vivijen je divna. Svima je toplo preporučujem kao partnerku. Odlično izgleda. Na skali od jedan do deset, ocenio bih je osmicom. Međutim, kada bi se još malo potrudila, dobila bi čistu desetku. Izuzetno je odlučna, možda čak i malo tvrdoglava. Impulsivna je, što ponekad ume da bude zabavno, ali češće je zamorno. Otkrio sam i da je pomalo ljubomorna.

Čarli Heslop (36), London

Htela bih da naglasim da je taj momak Čarli Heslop jednom čak spavao na mom pragu samo da bi video u koje ću se doba vratiti kući. I sada sam ja ljubomorna? Uf! Brišem sve ovo. Nećemo imati rubriku *Oceni bivšeg/bivšu* na sajtu. Lusi je bila u pravu.

Ali sada nisam u fazonu da razmišljam o veb-sajtu niti o bilo čemu drugom, jer...

Rob ima devojkju.

Izgovorila sam ovo glasno, čak sam i zapisala i podvukla markerom ovu rečenicu, ali uzalud, moj mozak jednostavno nije hteo da je prihvati.

Misli su mi se uskovitlale. Ko li je ona? Poznajem li je? Gde li ju je upoznao? Jesu li se viđali i dok smo nas dvoje bili u vezi? Koliki joj je